

Морето в мен

Есе

Едно вдишване. Вече съм сигурна, че е наблизо. Мога да затворя очи и да следвам соления привкус на въздуха. Контрастира силно с всичко останало- тежкия задимен въздух, мириса на бензин, уханията, идващи от кухните на ресторантите. Знам, че никога няма да изгубя тази следа. Вроден инстинкт. Всеки атом в мен ме подтиква да вървя натам. Кожата ми предчувства бриза. Очите ми вече предвижат синята безкрайност, която толкова обичат. И сърцето ми започва да бие по-бързо, изпълнено с приятно очакване.

Още три крачки. По-близо съм. Още две. Още една. Вдигам глава. И го виждам. И не мога да спра да го гледам. Морето. Търся най-далечната точка, която мога да достигна с очите си, а след това погледът ми полита над водата като птица. Студеният бриз, който сега напълно ме обгръща, стопля всичко вътре в мен. Забравям как тече времето. Не помня колко е една минута или един час. Единствената мярка, за която се сещам е безкрайността. Затова решавам да остана тук вечно, седнала на някоя скала, загледана в минаващите кораби.

Въпреки че не искам, погледът ми се отправя към плажната ивица. Препълнена е с туристи . Чуват се радостни викове. Децата подскачат и се гонят около чадърите. Дребен пинчер е захапал върха на една хавлия без никаква специална цел. Някои ядат сладолед. Други пият бира. Щастливи са. “Обичам морето!” - вика някакво момиче и с писък се втурва към водата.

Не знам защо се ядосвам. Те не обичат морето. Не можеш да го обичаш без да го познаваш. А те не млъкват дори за миг, за да чуят какво има да им каже. Не спират дори за малко, за да се насладят на безкрайната синя равнина. Не обръщат внимание колко мек и топъл е всъщност допирът на водата. Тези туристи ще го забравят веднага щом се върнат в удобните си хотели. Те не обичат морето.

Посягам и вземам в ръката си един красив рапан. Аз обичам морето. Стоя с часове и го слушам как говори, а дори не съм длъжна да отговарям. Или понякога аз му разказвам всичко, а то повлича проблемите ми далеч, някъде в дълбините си. Стоя с часове загледана в неговата безкрайност. И се чувствам сигурна при него, защото знам че винаги ще бъде тук. Стига само да дойда и бризът ще ме прегърне отново.

Бяла стена. Вляво- нощно шкафче с малка зелена лампичка. Ръцете ми напипват меки завивки. Поемам дълбоко въздух. Нищо. Соленият привкус липсва... и ми липсва. И си спомням, че съм много далеч от моето море. Оставих го на тези хора, които не го разбират. И аз самата стоя тук без да има кой да ме разбере. Далеч от прегръдките на бриза и нежното докосване на водата. Твърде далеч.

Тогава се сещам! Проверявам и той наистина е там. В левия джоб на дънките ми. Рапана. Прилепвам ухото си до него и отново мога да чуя шепота на морето, който толкова обичам. Разказва ми за туристите. Разказва ми за корабите, които в момента

минават. Разказва ми история за едно семейство риби. Казва, че му липсвам. Искане ме при себе си. Чака ме да се върна. И аз му обещавам – ще се върна!